

«Очаране наочаре», Светлана Велмар Јанковић
Очаране наочаре

У овој књизи у којој се говори о двоје деце која истражују историју Београда ћете наћи седам прелепих и дирљивих прича које говоре углавном о повезаности између детета и животиње или кућног љубимца. За мене, ове приче су: дирљиве, поучне, нежне, лепе... ух, сад би могла целу страницу да испуним придевима. Дакле, да пређем на ствар: могу да вам загарантујем да ћете, док будете читали књигу, имати осећај као да сте у добу у ком се радња ових прича одвија.

Велика случајност коју сам приметила је да је госпођа Светлана написала ову књигу истог датума на који сам ја рођена, само шест година пре мог рођења. То је било 7. августа 2006, на дан Свете Ане. Још увек сам зачуђена како је успела да потрефи и место мог рођења и дан мог рођења и свеца на чији дан сам рођена, пошто се сваке године један дан помери за место више, па се неки празници не празнују истог дана.

А сад, мање о мени, а више о причи!

Дакле, књига почиње тако што дечак по имену Лука на свој рођендан добија два пара наочара (један за њега, а један за његову сестру Милену) од непознатог “Очараног Оптичара” које им, како он наводи у свом писму, омогућавају да прате историјске догађаје из Београда, и њихове легенде. Књига се генерално састоји из седам прича, седам полувремена, за чије време Лука и Милена дискутују о томе шта су видели и смишљају где ће следеће да иду и од увода и закључка у облику горенаведених полувремена.

По мом мишљењу, најбоља од ових седам прича је последња - О сребрном белцу на Калемегдану чија се радња одвија у среду, 5. априла 1867. године по старом календару. Омиљена ми је зато што се њена радња одвија у једном од најсрећнијих доба за Србију -током предаје кључева српских градова кнезу Михајлу. У тој причи се говори о завери против кнеза Михајла нападом на његовог коња. Дечак по имену Немања, пријатељ господина Љубе, пешадијског мајора у пратњи кнеза Михајла, је често проводио време поред коња и дао му име Сребрни. Једне ноћи, Немања је сањао како се ватрена стрела зарила у предњу десну ногу коња.

Одмах је отрчао до царске стаје и на опасност упозорио главног коњушара и господина Љубу. Марвени лекар, који је убрзо потом дошао, извадио је стрелу и установио да је са коњем све у реду. Коњ је био спреман за предају кључева. Обрадовао ме је овај „хепи енд“!

Не знам који однос ми је лепши: однос између Еде и јарета, или Марка и његовог крагуја, или можда чак Апијев однос са лавом. Што се мене тиче, очекујем да ће у скорије време моја мама да удоми једно маче (а можда и два).

У сваком случају мени ће овај састав заувек остати у памћењу, као и ова књига, а надам се да ће и вама остати у најлепшем сећању. Ја сам изистински очарана овом књигом :)